

s tohoto hlediska rozsudku soudu odvolacího. Ale napadený rozsudek není zmatečný ani proto, že prý bylo rozhodnuto o věci nepatřící na pořad práva, poněvadž pro likvidaci této pojišťovací věci jest prý předepsána úřední cesta přes Československý súčtovací ústav v Praze. Dovolání tím uplatňuje zmatečnost podle § 477 čis. 6 c. ř. s., ale přezírá, že se podle oddílu II. (čl. 7) smlouvy mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924, uveřejněné ve sbírce zák. a nař. z roku 1926 pod čis. 60, nevztahuje tato smlouva, s výhradou zde nepřicházející v úvahu, na závazky ze soukromého pojištění, pokud pojistná příhoda nenastala před 26. únorem 1919, což v souzeném případě nedopadá. Neplatí proto na tento případ ustanovení čl. 46 smlouvy, podle něhož z moci úřední nebo na návrh nutno ukončiti spory dosud přerušené odmítnutím žaloby pro nepřípustnost pořadu práva, nýbrž platí ustanovení čl. 47 smlouvy, že co do závazků uvedených v oddílu II (čl. 7) zůstávají v platnosti platební, procesní a exekuční zákazy dosud vydané oběma smluvními státy i po uplynutí lhůt tam stanovených až do účinnosti zvláštních úmluv tam zmíněných, a úmluva mezi republikou Československou a republikou Rakouskou o plnění smluv o pojištění na život a důchody ze dne 29. května 1925 sb. z. a n. čis. 34 z roku 1927 a závěrečný zápis k ní uveřejněný tamtéž a tvořící podstatnou její součást (§ 4 odst. 7 zápisu) podobného ustanovení neobsahuje. Není tudíž dovolací důvod § 503 čis. 1 c. ř. s. opodstatněn v žádném směru.

Čís. 9026.

Úmluva mezi Československou republikou a republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách ze dne 18. června 1924, čis. 60 sb. z. a n. na rok 1926.

Usadila-li se vdaná žena na území jednoho státu v úmyslu, trvale tam pobývat, kdežto její odvozené manželské bydliště bylo na území druhého státu, měla dvojí bydliště a nelze v jejím poměru k československému věřiteli použití úmluvy.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, Rv I 1553/28.)

Žaloba pozůstalosti po Markétě Sch-ové proti vymáhajícímu věřiteli o zastavení exekuce byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Z obsahu žaloby a z jejího konečného návrhu, třebaže není formálně zcela bezvadným, jest patrné, že se žalující pozůstalost domáhá soudního výroku, že exekuce, povolené žalované bance, jsou nepřipustné a mají býti zrušeny a že se žalobní nárok opírá o předpisy, zakazující vymáhání peněžitých závazků z právních jednání z doby před měnovou rozlukou, před 26. únorem 1919, mezi osobami, z nichž jedna měla řádně

bydliště v tuzemsku, druhá v území republiky Rakouské. Nesejde na tom, že se žalující strana dovolává též předpisů §§ 35 a 36 ex. ř., ježto jest na soudu, by na skutkový stav použil správných právních norem, v souzené věci předpisů úmluvy mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách, vyhlášené dne 11. května 1926 pod čís. 60 sb. z. a n. Podle článku 46 (1) a (2) této úmluvy jest nepřipustné soudní uplatňování závazků v oddílu I. zmíněných žalobami a exekucemi a v oddílu I ve čl. 1 jsou vytčeny všechny peněžní závazky, které vznikly ve starých rakousko-uherských korunách před 26. únorem 1919 a spočívají na soukromoprávním titulu nebo jsou založeny na smlouvách nebo na právních jednáních z doby před tímto dnem — mezi fysickými nebo právníckými osobami, z nichž dne 26. února 1919 měla jedna své řádné bydliště (sídlo) na území československého, druhá na území rakouského státu. V této rozeprě jde v podstatě již jen o řešení jediné otázky, kde měla zemřelá Markéta Sch-ová dne 26. února 1919 své řádné bydliště, zda v území Československé republiky v N., či ve Vídni, neboť podle jejího řádného bydliště jest posuzovati i povahu a právní účinky závazků žalující strany s hlediska úmluvy čís. 60/1926 sb. z. a n. Nižší soudy, řešíce spornou otázku řádného bydliště Markéty Sch-ové, dolíčily správně, že za řádné bydliště jest považovati místo, v němž se usadila v úmyslu buď zevně projeveném, nebo z okolností prokazatelném, by se tam trvale zdržovala. Zjistivše ze svědeckých výpovědí, že Markéta Sch-ová v létě 1917, 1918 a 1919 i později bydlela v N. v Čechách, kdež obývala trvale zařízený byt, a že do Vídně zajížděla jen na krátkou dobu, ba že ve Vídni ani po svatbě v roce 1917 nezůstala déle než týden a že vůbec ve společné domácnosti se svým manželem ve Vídni nikdy nebydlela, nýbrž i za svého pobytu ve Vídni bydlela buď u dcery, neb u Leopoldiny K-ové — dospěly k správnému závěru, že svým po řadu let trvajícím pobytem na velkostatku v N. dala Markéta Sch-ová poznatelně na jevo úmysl zdržovati se trvale v N., kdež i hospodářství osobně řídila a svými zřízenci spravovala, a jest na základě skutkových zjištění prvního soudu, v napadeném rozsudku podle § 498 c. ř. s. nezměněně přijatých, přisvědčiti i úsudkovému závěru nižších soudů, že Markéta Sch-ová takto založila řádné své bydliště v N., tedy na území Československé republiky. Jest však též nesporno, že byla dne 26. února 1919 již provdána za Adolfa Sch-a, a to již od dubna 1917, a že její manžel měl trvalé bydliště ve Vídni. Sňatkem získala Markéta Sch-ová též odvozené bydliště podle svého manžela ve Vídni (§ 92 obč. zák. a § 70 j. n.). Měla tedy v době měnové rozluky dne 26. února 1919 Markéta Sch-ová dvě řádná bydliště, jež s hlediska úmluvy čís. 60/1926 mohou vedle sebe obstáti, což nevyklučuje ani žalobkyní dovolávaný nález pražského senátu československo-rakouského rozhodčího soudu pro závazky ve starých korunách ze dne 2. března 1928. Jest nyní již jen řešiti otázku, zda za tohoto stavu věci lze použití u Markéty Sch-ové předpisu odst. (2) článku 46 úmluvy čís. 60/1926 o nepřipustnosti exekuce k vydobytí jejích závazků z rozsudků. Na takový případ bylo v úmluvě čís. 60/1926 pamatováno a článek 2

oddílu I má zvláštní ustanovení, že závazky (dluhy) dlužníků, kteří měli dne 26. února 1919 své řádné bydliště jak v území Čsl. republiky tak i na území republiky Rakouské, nejsou v poměru k československému jejich věřiteli předmětem této úmluvy, t. j. že předpisů úmluvy nelze použiti na takové dluhy. V souzené věci jest však nesporně věřitelkou žalovaná banka v Praze, tedy československý věřitel a proto nelze na tento případ vůbec použiti úmluvy č. 60/26, zejména § 46 (2) o nepřipustnosti exekučního vymáhání žalované bance pravoplatnými rozsudky přičtených pohledávek.

Čís. 9027.

Dlužník, jenž žádá za odklad exekuce na základě některého z ustanovení § 42 č. 1—8 ex. ř., nemusí zvláště osvědčovati, že by mu výkonem exekuce byla způsobena nenahraditelná neb alespoň těžce napravitelná škoda; stačí, když v návrhu na odklad exekuce tvrdí, že nebezpečí tu jest, a jest na soudu, by podle celého stavu věci spravedlivě uvážil, zda navrhovateli skutečně hrozí nebezpečí takové újmy.

Při exekuci k vydobytí výživného jest nebezpečí podle § 44, první odstavce, ex. ř. opodstatněno již nemajetností vymáhajícího věřitele.

(Rozh. ze dne 13. června 1929, R II 220/29.)

Usnesením ze dne 23. února 1929 byla žalované straně k vydobytí vyživovacích příspěvků za měsíce listopad a prosinec 1928 a leden 1929 povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání výsluženských požitků žalující strany. Oposiční žalobou domáhala se žalující strana zrušení této exekuce, ježto řečené výživné bylo již před povolením exekuce zapraveno. Návrh žalobcův na odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí sporu s o u d p r v é s t o l i c e zamítl maje za to, že exekuce může býti vedena, aniž by s tím bylo pro žalobce spojeno nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce napravitelné. R e k u r s n í s o u d povolil odklad exekuce. D ů v o d y: Žalovaná strana jest nemajetná. Nemohla by tudíž žalující strana dosíci zpět exekucí vymáhané výživné, a nemohla by se na dítěti hojiti, kdyby v případě jeho úmrtí vyživovací povinnost žalobcova odpadla. Žalobce není povinen platiti více než podle exekučního titulu má platiti, a není proto rozhodujícím, že by žalobce v případě přeplacení dluhu měl právo k započtení. Zákonné podmínky pro povolení odkladu exekuce jsou splněny.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn, a to již podle správných důvodů rekursního soudu, k nimž se podotýká vzhledem k vývodům dovolacího rekursu ještě toto: Námitkou stěžovatelky, že srážkou z příjmů exekuta nebylo vymáhané výživné přeplaceno, nýbrž že dlužník naopak vymá-